

## Arrest

nr. 54 855 van 25 januari 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeunerin afkomstig uit Prizren en hebt u de Kosovaarse nationaliteit. Uw moeder zou Ashkali zijn en uw vader een Roma zigeuner. Voor de oorlog zou u traditioneel gehuwd zijn met A. Z. (...). Na uw huwelijk zou u in het dorp Sopi, gemeente Suharekë hebben gewoond. Jullie zouden samen één zoon hebben gehad, genaamd B. (...). A. (...) zou tijdens de oorlog gevochten hebben voor het Albanees bevrijdingsleger UÇK. Hij zou echter*

gedeserteerd zijn. Enkele weken na het einde van de oorlog zouden etnische Albanezen in uw woning binnengevallen zijn. Ze zouden u op het hoofd geslagen hebben en in een kamer hebben opgesloten. Toen u buitenkwam zou iedereen verdwenen zijn, uw schoonouders, partner en uw zoon B. (...) die toen zeven of acht maanden oud was. U zou de verdwijning van uw familieleden en uw zoon niet hebben aangegeven. U zou naar Prizren teruggekeerd zijn om uw moeder te zoeken, maar u zou haar niet gevonden hebben. U zou ingetrokken zijn bij uw grootmoeder. U zou ook eens naar familie in Skopje gereisd zijn. Omdat u bang was zou u geen pogingen ondernomen hebben om uw zoon te zoeken. U zou steeds binnengebleven zijn. Nadat één van uw burens meegenomen werd zou u beslist hebben om te vertrekken. U zou in 2006-2007 naar Marseille (Frankrijk) gereisd zijn en daar zou u uw huidige partner B. P. (...) hebben ontmoet. U diende in Frankrijk een asielaanvraag in als partner van B. (...). Uw aanvraag zou er afgewezen zijn en op 1 september 2007 zou u samen met B. (...) naar België gekomen zijn waar jullie op 4 oktober 2007 een asielaanvraag indienden. Op 13 november 2007 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing genomen omdat de Franse autoriteiten hadden ingestemd met de vraag tot terugname van u en uw nieuwe partner. Deze overname ging toch niet door, en op 11 januari 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Kosovo. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat uw grootmoeder zeer oud is en u er geen woning bezit. U bent in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door UNMIK op 26 november 2004, een verlopen reisdocument afgeleverd door UNMIK op 5 juli 2005, een uittreksel uit de geboorteakte van uw dochter A. (...) afgeleverd in Gent en een vertaling van een getuigenverklaring waarin onder andere vermeld wordt dat u uit Kosovo gevlucht bent en er geen woning bezit.

#### **B. Motivering**

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Prizren wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE gemeenschap

in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een anti-discriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, anti-discriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat u persoonlijk betreft dient er vooreerst op gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnen. Zo is het allerm minst aannemelijk dat u na het incident waarbij uw baby verdween geen klacht indiende bij de politie en geen enkele moeite deed om uw kind op te sporen. U stelde dat u te bang was en steeds binnenbleef maar u verkreeg nadien wel identiteitsdocumenten en reisde ook naar Skopje om familie te bezoeken (CGVS, p. 1 en 2). Bovendien beschikt u niet over documenten ter staving van het bestaan van uw zoon B. (...). Nochtans zou hij volgens uw verklaringen in Kosovo geregistreerd geweest zijn door uw schoonmoeder (CGVS, p. 2). Hoewel er tijdens het gehoor uitdrukkelijk aan u gevraagd werd om een geboorteakte van uw zoon over te maken aan het Commissariaat-generaal hebt u nagelaten om dit te doen. Bovendien kende u de geboortedatum van uw zoon niet, u wist enkel te vertellen dat hij

geboren was voor de oorlog in Suharekë (CGVS, p. 2 en 3). Op het Commissariaat generaal verklaarde u in dit verband ook dat B. (...) het zoontje was van u en uw eerste partner A. Z. (...), een Ashkali. In Frankrijk beweerde u echter dat B. (...) de zoon is van u en uw partner A. T. (...), een Roma zigeuner (asiel dossier Frankrijk, p. 14, 16 en 21). Geconfronteerd met de naam A. T. (...) antwoordde u aanvankelijk dat dit A. Z. (...) is. Vervolgens verklaarde u dat u niet weet wie A. T. (...) is en dat u nooit met hem gehuwd was. U verklaarde niet te weten waarom u in Frankrijk de naam A. T. (...) heeft vermeld (CGVS, p. 6). In Frankrijk verklaarde u tevens dat u B. P. (...) ontmoet hebt in Fushë Kosovë, waar u bij uw tante logeerde en dat jullie in september 2006 religieus gehuwd zijn in een moskee in Kosovo (asiel dossier Frankrijk, p. 17). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u B. (...) in Marseille ontmoet hebt (CGVS, p. 3). Ten slotte verklaarde u in Frankrijk dat u na de verdwijning van uw eerste partner en uw zoon B. (...) nog eens aangevallen werd door etnische Albanezen in Prizren en dat u hierbij ook verkracht werd (asiel dossier Frankrijk, p. 16 en 17). Op het Commissariaat-generaal ontkende u deze feiten. U stelde dat u geen concrete problemen meer zou gekend hebben na de verdwijning van uw zoon. U verklaarde ook expliciet dat u nooit verkracht werd (CGVS, p. 5). Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Met betrekking tot uw actuele vrees bij terugkeer naar Kosovo dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen (geen familie en geen woning) van louter socio-economische en familiale aard zijn en niet gelijkgesteld kunnen worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met 'ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt zoals reeds vermeld stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Ten slotte is het in dit verband relevant dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u voor het gewapende conflict goed geïntegreerd was in de Kosovaarse samenleving. U gaf bij uw tweede asielaanvraag aan dat het Albanees uw moedertaal is (DVZ, vraag 8) en legde uw gehoren af in deze taal. Het gebruik van de Albanese taal is een bepalende factor bij de integratie van een lid van de RAE-gemeenschap in de Kosovaarse samenleving. Bovendien zijn er volgens het UNHCR in de periode 2000-2008 799 Bosniakken, 460 Serviërs, 142 Roma, 39 Ashkali en Egyptenaren en 5 Gorani naar de gemeente Prizren teruggekeerd. Er werden geen veiligheidsincidenten met terugkeerders geregistreerd in de gemeente Prizren.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde vertaling van de getuigenverklaring uit Kosovo kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst betreft het slechts een vertaling en ontbreekt het originele document. Bovendien kan dergelijke getuigenverklaring bezwaarlijk als objectieve bron beschouwd worden. Van de door u aangehaalde concrete problemen (verdwijning van eerste partner en kind) wordt er ook geen enkele melding gemaakt. De overige documenten bevestigen enkele uw nationaliteit en identiteitsgegevens, welke niet betwist worden.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ik ten aanzien van uw huidige partner B. P. (...) (O.V. 5.049.996) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.

## C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster herhaalt dat haar zoon en andere familieleden verdwenen zijn en dat haar woning werd ingenomen waardoor zij niets meer heeft om naar terug te keren en benadrukt dat haar eerste partner A. Z. de vader is van haar kind en dat zij haar huidige partner in Frankrijk leerde kennen. Verder betoogt verzoekster dat de tegenstrijdigheden waarover verwerende partij struikelt perfect kunnen worden verklaard en stelt zij betreffende de verdwijning van haar baby niet de kracht te hebben gehad om verder te blijven zoeken en dat de afwezigheid van een document niet impliceert dat haar kind niet zou hebben bestaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Waar verzoekster op een uiterst summiere wijze een herhaling geeft van de door haar voorgehouden problemen wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster louter met voormelde herhaling in gebreke blijft. Verzoeksters loutere verwijzing, betreffende de vastgestelde tegenspraak met de inhoud van het asieldossier uit Frankrijk, naar één versie van de verklaringen, met name deze afgelegd voor de Belgische asielinstanties en dit in het bijzonder betreffende de persoon die de vader van haar verdwenen zoon is en de plaats waar zij haar huidige partner leerde kennen, is niet van aard om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Bovendien houdt het louter opteren voor één versie geen verklaring in waarom elders een andere versie van dezelfde gebeurtenissen werd naar voor gebracht. Waar verzoekster opwerpt dat de tegenstrijdigheden waarover verwerende partij struikelt perfect kunnen worden verklaard, stelt de Raad vast dat verzoekster hiertoe evenwel *de facto* geen enkele poging onderneemt.

De motiveringen van verwerende partij betreffende het niet kennen van de geboortedatum van haar verdwenen zoon, betreffende de tegenspraak van het al dan niet verkracht zijn – zijnde wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas – betreffende de mogelijkheid zich te kunnen beroepen op bescherming in het land van herkomst en betreffende de sterk gewijzigde situatie voor de RAE-gemeenschap worden door verzoekster ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Verzoekster brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt met betrekking tot voormelde sterk gewijzigde situatie (administratief dossier, stuk 13, map landeninformatie) niet correct zou zijn.

Verzoeksters *post factum* verklaring in het verzoekschrift dat zij de kracht niet had om haar verdwenen baby te blijven zoeken staat in tegenspraak tot haar desbetreffende verklaring bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 8 januari 2009 (administratief dossier, stuk 4, p. 3) waar verzoekster stelt geen enkele poging te hebben ondernomen haar kind te zoeken daar zij te bang was om buiten te komen. Verder dient de vaststelling van de afwezigheid van een document die het bestaan van haar kind kan aantonen niet als een aparte component te worden beschouwd die de motivering betreffende dit element van het relaas draagt, doch dient deze vaststelling te worden samen gelezen met het gegeven dat verzoekster geen inspanningen ondernam om haar kind op te sporen en evenmin een klacht dienaangaande heeft ingediend en met de volstreekte ongeloofwaardigheid dat zij de geboortedatum van dit kind niet zou kennen. Het geheel van deze motivering verhindert terecht enig geloof te hechten aan dit element van het door verzoekster voorgehouden asielrelaas

Verwerende partij kon dan ook terecht uit de vastgestelde beschermingsmogelijkheden in Kosovo, de gewijzigde situatie van de RAE-gemeenschap waartoe ook de Roma behoren, de flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de ontstentenis van enig bewijs over het bestaan van haar verdwenen zoon besluiten tot het niet toekennen van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT